

České Středohoří IV. Ročník 23.6.

Poznávací cykloturistická vyjížďka bude zahájena v Ústí nad Labem na nádraží Střekov v 9.20 hod, resp. Po příjezdu vlaku Sp 1610 z Mělníka (odj. V 8.26, před nádražím možnost parkovat auta – cíl je právě u mělnického nádraží)...toliko citace webový server Mike

Tato informace mi stačila, abych věděl co budu dělat o víkendu...

Pátek 18.00 hodin nevím zda jsem měl přesný čas a tak + - pět minut nebo ....

Scházíme se ve „Vorlím hnízdu“ s Evou, Hankou a Hynkem, také tam byl pejsek jménem Nora...Pozor není to tam někde na hranicích Německa s Rakouskem, takovém výběžku jak se mi někdo snažil později v sobotu vysvětlit, ale ve středu Evropy, „skoro“, někde uprostřed mezi Prahou, a snad Libercem kdesi na severu...*(záměna Orlí versus Vorlí)*

Večer grilujeme, Hanka to umí opravdu skvěle, já u toho moc platný nebyl, jen jsem uvařil v nedaleké hospůdce nějaký žejdlík (asi dva) piva a tak do postelí uleháme, myslím že před půl nocí, ale prý bylo o dost později...

Sobota 6.10 hodin...to vím úplně přesně....

Vstávám něco po šesté, to už jsou všichni vzhůru i Nora, ale ta s námi nikam nejede. Dáváme si lehkou snídani, já čaj a kafe...mám nejradši s tím logrem, prý je to turecká, ale nevím, tam jsem nikdy nebyl a tak nemůžu posoudit..jaká se tam podává.

Už se netrpělivě těším na jízdu vláčkem, ani si nepamatuju, kdy jsem jel na posledy a tak to bude pro mě silný zážitek... navíc nám prý i vezme kola a my ještě týž den na nich budeme jezdit. Když jsem jel vláčkem naposled, tak se kola vozit nesměla, jen posílat, občas je pánové v modrých uniformách zapoměli při přestupu přeložit a kolo dorazilo i za několik dní, pokud se neztratilo úplně, je to dnes pokrok... Hanka kupuje jízdenky pro všechny a celodenní pro přepravu kol, což jí poradila paní na pokladně...hurá šetříme 2 Kč/osoba a pak že to nejde...

Netrpělivě stepujeme na nádraží, svítí slunko a nám je hej...

Když se vlak rozjel a já pod nohama cítil nějaké divné chvění, jako by mělo upadnout každou chvíli kolo od vagónu nebo možná i podle zvuku celá náprava, Hynek mě ujišťoval, že je to normální a Hanka se přidala, že už letos jedou takhle potřetí a že vždy dojeli do cíle...

Oddechl jsem si až když jsme ve zdraví vystoupili a sešli se s dalšími kamarády na Střekovském nádraží.

Tady je důkaz, že jsme opravdu dojeli ve zdraví.

Také jsem si stačil ještě všimnout jak ti pánové v modrých uniformách jsou příjemní, usměvaví a dokonce nám pomohli při vykládání našich kol..

(foto: Hynek)

Jen ta čeština, trošku tomu nerozumím, ale WC bylo opravdu zavřené, to zjišťuju po chvíli.. Nevím jak v neděli, to už tam nikdo z nás nebyl.

Ještě poslední úpravy, někdo kolo, jiný zase kontroluje účes, to je velice důležitý nebo ještě naposled někomu milému zavolat, honem uklidit mobil.. a můžeme vyrazit

Ujedeme pár metrů od nádraží a ouha, někdo do cesty postavil značku..

No nevadí, dyť se dá přeci objet a už se všichni hrneme do ohrady. Naštěstí bez větší úhony projedeme, jen jakýsi místní pořadatel na mě jako na posledního projíždějícího něco křičí. Vlastně předposledního, za mnou jede v závěsu ještě Michal 1/3, ten pořadatel křičí něco jako jestli neumím číst, jen hlesnu, že umím, ale na koncert večer nepříjdu, že jen tudy projíždím... Přidávám abych dohonil peleton kamarádů před sebou, možná i z jiného důvodu, nevím, moc o tom nepřemýšlím a jsem rád, když vidím zase známou tvář...

Společně pak jedeme za ostatními kamarády co s námi dneska jezdí... Doháníme je u hřbitova ve Velkém Březně, vlastně nedoháníme, všichni jdou na hřbitov a tak krátká přestávka... Zprvu jsem si myslel, že tam má někdo pohřbeného kamaráda nebo tak nějak, chvíli váhám zda tam jít také, dyť ho ani neznám.. Nedá mi to a tak razím za nimi, je toho pána co tu leží přeci odněkud znám a tak si fotím náhrobek... a o pár hodin později porovnávám....

No uznejte..jako by mu z oka vypadl, jsou oba stejní.

Ještě navštívujeme v Březně místní zámek, ale mě se dovnitř nechce a tak zůstávám na zámecké zahradě a fotím si kytičky a taky i něco jiného..

V každé pořádné zámecké zahradě mají rybníček s rybičkami, jdu si ho vyfotit, ale začíná trochu kapat z nebe, koukám nahoru, asi takhle...

Dvě tři kapky, nebudu troškařit...napočítal jsem asi pět. To už se ti, co vevnitř zámku byli chopí kol a už razí dál někam směrem na Bukovou Horu, ta se pozná už prý z dálky. Je na ní jakýsi vysílač. Raději jsem si ve vlaku ještě Hynkovou propiskou zatrhl do mapy, kterou jsme všichni dostávali od cestovní kanceláře Mike, respektive od Michala 1/3 (*zdarma*), kde ten kopec vlastně je. Ne že bych se v mapě pak vyznal, ale mohl jsem ji

kdybych zabloudil, případně se ztratil jako jeden kamarád později, myslím, že se menoval Jirka, tak někomu ukázat, abych se zase našel. Navíc tam měl být i oběd a taky pivko..
Nějakým nedopatřením se dostávám do čela peletonu a tak si fotím, jen tak abych pak někdy taky věděl s kým jsem dneska jel...ale asi se to tak jednoduše nepozná.

Bylo nás na začátku i se mnou prý 36, ale já to nepočítal, jen to fotil asi na třikrát

Fotím záměrně na přejezdu, myslel jsem, že zpomalí...byl to omyl, zase mám co dohánět..

Naštěstí přišel v zápětí kopec a my tam jedem a dokonce tam máme pěší výšlap. Zřícenině nahoře na tom kopci říkají Vrabinec, to jen kdyby se tam někdo chtěl také podívat..

Někteří měli i nápad vzít sebou nahoru kola a vršek na nich objet, musím podotknout, že mě to nenapadlo a většinou bylo zamítnuto i mnou.

Světě div se, Hanča jde také pěšky a nesedí na „Mérince“, jak důvěrně říká svému bicyklu. Hlavu zakloním do zadu a dívám, jak je to vysoko nahoru

to ještě netuším, že až tak vysoko někam polezem..lezli jsme a snad všichni s chutí..

Někomu to jde rychleji, někdo klouže po vlhkém kameni na kterém zřícenina stojí. Nejsem štrolog, ale odhaduji, že by to mohl být asi čedič.. a tak se postupně střídáme na vrcholu a vzájemně se i fotíme...

Ti, co znají dobře místní krajinu, ukazují nám jednotlivé okolní kopečky

Hanka zřejmě přemýšlí jak se co nejdříve dostat na Bukovou Horu, kterou má teď za zády.

Jak je patrné ze snímku, abychom se dostali nahoru na Bukovou, musíme někde sjet dolů, abychom v zápětí mohli zase nahoru.

Ty malé tečky, co vypadají jako domky ve městě, je Děčín. Dělán si ještě pár fotek, když už jsem tady jednou nahoře, tak ať si to aspoň užiju, za chvíli zase budeme šlapat někam na kole a na focení asi nebude čas...byl, ale zase až na další vyhlídce, to jsem teď ještě nevěděl.

Koukám zpět do údolí odkud jsme sem přijeli, teče dole potok, nemůžu si vzpomenout na jméno, snad Labe to je podle města Ústí nad ním, ale to není teď vidět.

Ozývají se za mnou nějaké hlasy, bystřím pozornost, když slyším o točeném pivku, bylo by asi zasloužené a zkusíme demokraticky hlasovat, že se stavíme na točeném. Hlasování jsme vyhráli, nic naplat, cestou žádná hospůdka není a tak jedeme opět na „Zámek“, ale kdo by si představoval něco jako bylo ve Velkém Březně, mýlí se.

Vypadalo to na „Zámku“ asi takto a pod ním, tam někde kdo to zná, pozná i „Milešovku“

Jen pár slov a pohledů do krajiny a dochází k dalšímu střídání na vrcholu..

Ještě jeden výhled, ale to už jedeme na Bukovou..13.tá hodina se blíží a v rozpisu na tuto dobu je plánováno lehké občerstvení..párek, pivo a tak...

Podél cesty je spousta lesních jahod, není snad nikoho, kdo by z nás nějakou nesezob ..já si dal nejméně tři, možná o trošku víc, ale to jsem nepočítal a tak nevím...
Stoupám stále nahoru, poměrně dost vysoko, abych v zápětí o nějaký metr, tím myslím výškový jako nad mořem, zase klesal...do dálky by asi na tom tolik nezáleželo, aspoň mě.
Nerad bych mluvil za druhé a tak mlčky šlapu, šlapu a zase další zatáčka, mírný sjezd a pak zase nahoru do kopce... je to nuda, když není zrovna s kým hodit řeč. Předě mnou dva borci jedou z kopce, šlapou jak o závod, snažím se je dojet, když mi zmizí za zatáčkou.
Dojždím je až v kopci, ale to už je vidět i jakási raketa, jen doufám že tak hned neodletí a tak raději ještě přidávám do tempa.

Neodletěla a já se za chvíli pod ní setkávám s těmi co znám.
Někteří jsou už dávno nahoře a konzumují kulinářské produkty místní restaurace...

Asi tu takhle nějak parkuji svůj bicykl a v dálce vidím Ještěd, poznávám i jiné kopce, odebíráám se vystát si frontu na něco vařeného. Dám si asi polívku, snad čočkovou mají... než se dostávám na řadu, hostinský vyhláší že sou poslední tři, pak už jen párky. Ještě mám naději, jsem třetí na řadě..jak to dopadlo? Dal jsem si pivo a tatrunku, těch piv bylo víc než jedno. Trošku se ochladilo, vypadalo to asi takhle...

A tak většina z nás si oblékla i bundy, či něco s rukávem...ale některým nebyla zima i bez nich a temperovali okolí... Ještě pár pohledů do kraje a po lehkém občerstvení se pokračuje dál...

Až dosud se jelo pořád po „áčku“, pozorní už z minula vědí co to je, a tak byla vítaná změna, startujeme po louce, zatím z kopce... jak jinak, když jsme na vršku. Ještě jedno ohlédnutí zpět, proč asi... mohu se jen domýšlet.

a už zase uháníme, tentokrát kamsi...

Někam směrem kde jsou Náčkovice s novou rozhlednou asi 676m.n.m.

Trasa vede okolo pastvin, jen doufám, že nějaký býk si mě nesplete s toreadorem, který uhání na koni. V rychlosti kontroluju zda nemám něco červeného na sobě, nemám...

Hodnotím to kladně, že zvolil jsem vhodné oblečení, když tu najednou koukám, okolo mě samý kravinec...kličkuji, nadskakují s kolem, málo platné ať dělám co dělám nedá se tomu ubránit...

Prostě nemám blatníky a tak to snáším o trochu hůře než ostatní...ale už vidím cíl, trochu se očistím, abych nedělal ostudu...

Pod vyhlídkou je družná debata o všem možném, ale nejvíce mě zaujal perník upečený od Hanky a rebarborový koláč od Evy.

Jak říkají sami o sobě, jedna peče a vaří s láskou, druhá protože musí... mě to chutnalo obojí.

Já osobně se přikláním k názoru, že vaření je ztráta času, s přibývajícimi roky, kdo ví.

Ten kopec, jak vypadá jako sedlo se skutečně tak i jmenuje a je největším kopcem v okolí 726m.n.m a údajně se dá vyšlapat na kole..nevím nebyl čas odzkoušet.

Počasí se stále drží, ale mráčky se kolem nás neustále honí a občas vytváří i krásnou scenerii..
Jedeme do mírného kopečka a dojíždím některé kamarádky a kamarády, občas i některé předjedu, evidentně z toho mají radost

Tak ještě pár snímků, třeba se tam i někdo pozná, když je to foceno zepředu

taky z boku to jde, na obloze mraky se mračí, ale ostatní kolem mě jedou s úsměvem a tak je fajn pohoda...

Jen kdybych si pamatoval, co mi ta Iva říkala...ááá jóóó, ta skleróza...

Mám jet vlevo či rovně, hlavně někam k soutoku těch dvou řek nad Mělníkem...

Držím se proti proudu a už ho vidím, soutok Labe s Vltavou nebo že by obráceně, nevím. Teď se můžu podívat i zpět jak voda zrcadlí se...

Na nádraží v Mělníce jsme dojeli včas a já si dal před nádražím v hospůdce, co ji vládnu místní Ukrajinci, než přijel vlak pravý ruský, no možná asi ukrajinský „Boršč“. V každém případě mě dost chutnal, měl jsem docela už hlad, ale byl asi opravdu dobrý, když ho jedli skoro všichni, tak asi to nebylo jen tím hladem...

Po několika minutovém zpoždění, konečně už ve vlaku, ještě narovnat kola než pojedem...

Dále vizuální kontrola, zda jedem správným směrem a tak...

A k úplné spokojenosti než dojedeme z výletu domů, chybí snad jen si ještě trošku pospat ve vlaku, zaspat se tady přeci nedá nebo že by...

Dnešní výlet byl po všech stránkách povedený, moc se líbil ne jen mě ale snad i ostatním.

(trasu mi to naměřilo asi 90 km, některým o 200m míň, taky něco vlakem i pěšky)

Omlouvám se za případné nepřesnosti v uvedených údajích jako např. přesný čas, n.m.výška, vzdálenost v km či kolik čeho jsem kdy vypil a sněd...kdo si má vše pamatovat.

Neděle za 3 minuty 8 hodin..někdo tady šustí....

Budem vstávat po 8. hodině ranní , plán na dnešní den... trénink na Zazakuku (Za zážitky kulturními i kulinářskými) toliko na vysvětlenou...

Kdo si myslí, že mu vše prozradím jak to dnes bylo nebo za týden bude, ten se hodně moc mýlí.. snad jen toliko, že se vyjíždí z „Vorlího hnízda“ 30.6. a akce končí 1.7. Odpojit se můžete kdekoliv podle potřeby.

Písmenka nařukal a obrázky poskládal

Milan